

Ο ψευταράς ο Νίκος
όλο φωνάζει, άχ, λύκος
μού τρώει το κοπάδι
τρέξτε, μικροί μεγάλοι

Τρέχαν, μικροί μεγάλοι!...

"Σάς γέλασα και πάλι"
χά χά, γελούσε ο Νίκος
που βρέθηκε ο λύκος."

Μα κάποτε, στ' αλήθεια
ο λύκος ήρθε. "Βοήθεια
φώναζε ο ψευτονίκος
τ' αρνιά μου τρώει ο λύκος"

Κανείς δέν τον πιστεύει,
λένε, μάς κοροϊδεύει'
παίρνει τ' αρνιά του ο λύκος
και κλαίει, κλαίει ο Νίκος...

ΙΣΜΗΝΗ: Ο ψευταράς ο ψευτονίκος τήν έπαθε, έ; Πές πές φέματα κανείς δέν
τον πίστευε πιά, κι όταν χρειάστηκε βοήθεια δέν πήγε κανένας να
τον βοηθήσει... Αλέξανδρε, πιδ ύστερα θα μάς ζαναπείς το τραγούδι τ'
Ναί αρέ; αλλά είδες που

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ χχχ τούφαγε τ' αρνιά του ο λύκος... Μπά, καϋμένη Ισμήνη, παραμύθι
είναι, που βρεθήκαν σήμερα οι λύκοι...

ΙΣΜΗΝΗ: Σωστά, παραμύθι είναι, όμως μάς λέει μιάν αλήθεια. Πώς σάν λάμε
φέματα, στο τέλος θα μάς βγει σε καλό, γιατί κανείς δέν θα μάς πιστεύει.

Αλέξανδρε, τί κρατάς εκεί; Φώνισες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, πέρασα, ξέρεις από το μπαϊάλη προτού έρθω εδώ, γιατί το
πρωί βρίσκεις πάντοτε πιδ φρέσκα πράγματα.

ΙΣΜΗΝΗ: Για να δώ τί πήρες... Α, πήρες τυρί, λεμόνια, φωμί και φασόλια...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εδώ κι έχω κι ν άλλη σακούλα, λοιτά... έχω πάρει και ελιές,
αμύγδαλα και μακαρόνια...

ΙΣΜΗΝΗ: Πώ πώ, σκέφτηνες πόσα πολλά πράγματα έχει ένα μπαϊάλικο; Ίσως κι
ειατό

